

ше, но другій страхъ, по ужасенъ проникнѣ въ ума му. Той са боеше да не бы въ страшната полуда която бѣ свързала умственнытъ му силы, да не бы въ несъзнаніето на дѣйствиата си да е сторилъ приписваното нему убійство? Съ сичко туй щомъ съземеше едно таквось страшно подозрѣніе той го отблѣсваше тосъ частъ чрезъ друго, защото колкото тъмно и да ся представляше въ ума му минжлото, ясно си обаче си припомняше той лѣсътъ на Цибела сънчастъ на мѣсечината и образтъ на легналыя възнакъ мъртвецъ; помняше че са наведе надъ мъртвеца когато нечаканъ единъ ударъ го повали на него. Съзнаваше че е навиненъ, но никой и никога и слѣдъ еще като бы са разложило тѣлото му и съединило съ стихитѣ, никой не бы го помислилъ невиненъ! и кой вече да поправи честъта му? като си докарваше на умъ че бѣ са карагъ съ Арбака, че голѣма безъ сумнѣніе жада отъ мщеніе е была обладава душата на страшныя този и неумолимъ челоуѣкъ, той не можаше освѣнь да вѣрва че е станжлъ жъртва на една таинственна и искусно исккована интрига, но умъгъ му са забъркваше въ издирванъето на вида и на прокарванъето ѳ.

Тѣзи му мысли замѣни друга която нарани сърцето му по-остро отъ сѣка отъ предидущытъ.

Юла обычаше и Арбакъ; да ли сполуката му не зависи отъ предлежащата смъртъ на съперника му? доблестното сърце на Главка не са оплаши толкосъ отъ смъртъта, колкото люто го нарани ревността. И тежкытъ му стананія са повторихъ.

Отъ единъ жгълъ на мрачната онѣзи тъмница той чу гласъ кой-то тѣй са отговори на тежкытъ му стананія.

— Кой ми е другаргъ въ страшныя този часъ? Главке, Аѳинянине, ты ли си?

— Тѣй ма наричахъ челоуѣцытъ въ благополучнытъ ми дни, но сега ми изнамѣрихъ може бы други имена. А ты кой си?

— Олинѳъ, твойтъ другаргъ и въ слѣбата и въ затвора.

— Ты, когото наричатъ безбожникъ? да не сж та принудили челоуѣческытъ обиды да са откажешъ отъ божія промыслъ?

— Увы! отговори Олинѳъ. Ты си безбожникъ, а не азъ; ты, който отричашъ единого истиннаго Бога, комуто твоитѣ сѣгражданны, Аѳиняны въздыгнхъ жъртвенинкъ. Въ настоящыя часъ най-много познавамъ азъ моя Богъ, той е съ мене въ този затворъ и засмихката му распрьсва мрака. И въ навечеріето на смъртъта ми Сърцето ми говори за безсмъртіе, и земята не са отдалечава отъ мене освѣнь само за да заведе утрудената ми душа близо до небо.